

ordenen til ministerrådsmøder, og at det også må betyde, at vi får den samme ophobning af sager igen til juni. Og har den danske regering tænkt sig bare at lade Italien køre videre på den måde uden at sige noget til det?

Skal jeg forstå ministerens svar sådan, at det bliver Italiens sag, hvis vi i Folketingets Europaudvalg skal sidde tilbage med en kæmpestak sager, som vi ikke kan nå at behandle forsvarligt, fordi det er Italiens afgørelse, og det kan man ikke fra dansk side gøre noget som helst ved? Eller vil den danske regering rejse problemet og f.eks. sætte et loft over, hvor mange sager der kan behandles i de sidste 2 måneder af et formandskab? Eller vil den danske regering f.eks. rejse en diskussion om det frække i, at Frankrig nu kommer med et forslag om, at kun de store lande – som notorisk har dokumenteret, at de ikke magter opgaven – skal have lov til at have formandskabet? Det kunne man jo også rejse en diskussion om.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Den danske regering er ikke tilhænger af det forslag, den franske premierminister har stillet. Jeg finder, det er absolut vigtigt, at formandskabet fortsat er noget, som landene er fælles om.

Vi har jo sagt i forhandlingsgrundlaget, som blev godkendt her i Folketinget den 12. december sidste år, at det kunne være en idé, at flere lande samtidig bestred formandskabet. Det er en løsning, som rummer en række fordele, herunder at et formandskab ikke kan blive lammet af, at der bliver valg eller regeringsskifte i formandskabslandet. Jeg vil i øvrigt sige, at det er min almindelige erfaring fra EU-arbejdet, at de små lande bestemt ikke er dårligere formænd end de store lande, jeg vil snarere sige tværtimod.

At lægge et loft over antallet af forslag eller spørgsmål, der kan behandles, synes jeg er en meget vanskelig ting. Det er jo heller ikke en proces, vi kender her fra Folketinget. Det kunne måske også være en diskussion værd herhjemme, men vi har ikke gjort det, fordi det ikke er nemt at arbejde med i praksis. Men jeg synes da, det er et problem, at sagerne hober sig op. Det gør det svært for offentligheden at følge med, også i forbindelse med lovgivningsprocessen her i Folketinget, og derfor skal man forsøge at tilrettelægge arbejdet i Ministerrådet så fornødt som overhovedet muligt.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Udenrigsministeren sagde i sit første svar, at når vi havde en ophobning af sager her i Folketinget, skyldtes det bl.a., at forslagene blev fremsat og derefter behandlet, og så sluttede man folketingsåret af med at tage stilling til de pågældende forslag. Jeg synes ikke, det skal stå helt uimodsagt, for sandheden er vel ret anderledes, nemlig at regeringen også sidste år – i det seneste folketingsår – kom med en mængde forslag i allersidste øjeblik og ønskede at Folketinget skulle færdigbehandle dem på 3-4 uger med tre behandlinger og udvalgsbehandlinger osv.

Men det, det handler om her, er vel, at hvis politikerne ikke kan nå at behandle de sager, som forelægges, må udenrigsministeren da være enig i, at så er det ikke det politiske demokrati, der skal gå på kompromis, men så er det antallet af sager, der skal begrænses. Og sagens nøglepunkt er vel også, at hvis vi via EU får forelagt så mange sager, at det parlamentariske system ikke i tilstrækkeligt omfang kan nå at behandle dem på den seriøse måde, vi normalt behandler lovinitiativer på, er det vel antallet af sager, der skal begrænses, og ikke demokratiet, som skal gå på kompromis.

Keld Albrechtsen (EL):

Er det korrekt forstået, at den danske regering vil tilkendegive i EU, at man er klart imod det franske forslag, og at man er indstillet på at stille forslag – i hvilken form ministeren nu vil udforme det forslag – der kan sikre, at formandskabet kommer til at fungere, så sagerne kan blive rimeligt fordelt gennem året?

Og er det ikke korrekt, at der er den forskel mellem det problem, der er her i Folketinget, og det problem, der er i EU, at sagerne i EU jo ikke kommer væltende fra Europa-Kommissionen i én bylt i begyndelsen af formandskabet for så at blive behandlet i slutningen? I EU er det sådan, at Kommissionen løbende fremsætter disse forslag, og at problemet alene er det, at når de store lande har formandskabet, passer de ikke sagerne, før det to måneder før formandskabets afslutning pludselig går op for dem, at de løber ind i et vældigt prestigetab, hvis de ikke får behandlet i hvert fald nogle af sagerne.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Til hr. Keld Albrechtsen vil jeg klart sige ja. Vi vil fra den danske regerings side under regeringskonferencen helt i forlængelse af forhandlingsgrundlaget sikre, at alle lande kan deltage i